

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

การที่มนุษย์สามารถดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างเป็นปกติ เนื่องจากมนุษย์มีการติดต่อสื่อสารกัน ซึ่งการสื่อสารเกิดขึ้นจากการใช้เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ ทำให้เกิดความเข้าใจในความหมายร่วมกันของคนในสังคม โดยปกติแล้วการสื่อสารจะประสบความสำเร็จได้ ผู้ส่งสารและผู้รับสารต้องรับรู้เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ในความหมายเดียวกัน โดยทั้งสองฝ่ายจะต้องมีขอบเขตของประสบการณ์ร่วมกันจึงจะทำให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผล หากทั้งสองฝ่ายไม่มีขอบเขตของประสบการณ์ร่วมกัน การสื่อสารจะเกิดขึ้นไม่ได้ (ประมะ สตะเวทิน, 2533, น. 51) ประสบการณ์ของมนุษย์เกิดขึ้นจากการรับรู้ผ่านทางประสาทสัมผัสของอวัยวะรับความรู้สึก อันได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น และผิวหนังสัมผัส การที่มนุษย์ขาดประสาทสัมผัสจากอวัยวะรับความรู้สึกอย่างใดอย่างหนึ่งก็จะทำให้เขามีการรับรู้ลดลงทำให้ประสบการณ์ของเขาลดลงด้วย (ศรียา นิยมธรรม, 2538, น. 40)

ผู้พิการทางการได้ยินหรือคนหูหนวก จัดเป็นผู้ที่มีความบกพร่องทางการสื่อความหมาย คือ พูดไม่ได้ พูดไม่ชัด หรือพูดไม่รู้เรื่อง (กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2547, น. 7) ในความเป็นจริงคนหูหนวกเป็นผู้มีอวัยวะสำหรับแปลเสียงที่เป็นปกติ เพียงแต่มีประสาทสัมผัสทางการได้ยินบกพร่อง ทำให้สูญเสียการรับรู้ต่อเสียงต่างๆ ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้คนหูหนวก ไม่สามารถพูดได้ ด้วยเหตุนี้เองทำให้บางคนมองคนหูหนวกว่าเป็นคนปัญญาอ่อน ทั้งๆ ที่สมองยังสามารถทำงานได้เป็นปกติ (ประมวญ ดิฉินสัน, 2524, น. 64) มักมีรายงานหรือบทความกล่าวถึงคนหูหนวก หูตึงว่าเป็นคนเอาแต่ใจตัวเอง ก้าวร้าว ขี้ระแวง ไม่ไว้วางใจใคร ขุนเขี้ยว ใจน้อย โกรธง่าย ไม่บรรลุนิติภาวะ ฯลฯ ทั้งยังกล่าวว่า คนหูหนวกเป็นผู้ที่มองอะไรขาวเป็นขาว ดำเป็นดำ ไม่มีความยืดหยุ่น คนหูหนวก จึงมักมีปัญหาในการปรับตัว และเมื่อทำการศึกษเปรียบเทียบกับคนปกติแล้วพบว่า คนหูหนวก มีปัญหาในการปรับตัวมากกว่าคนปกติ 5 เท่า (ศรียา นิยมธรรม, 2538, น. 79) นอกจากนี้การศึกษากการปรับตัวในการทำงานของผู้พิการที่ทำงานในสถานประกอบการ พบว่าผู้พิการทางการได้ยินมีระดับการปรับตัวต่ำที่สุดในการปรับตัวของคนพิการทุกประเภท ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสภาพความพิการเป็นข้อจำกัดของการแสดงออกถึงความต้องการของตนเอง จึงทำให้มีบุคลิกภาพเก็บตัวและปรับตัว

เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ยาก (สุรภา กษานติกุล, 2542, น. 103) การที่คนหูหนวกมีพฤติกรรมเช่นนี้เป็นเพราะความรู้สึกคับข้องใจและความรู้สึกโดดเดี่ยวที่เกิดขึ้นในจิตใจของตน จากการที่ไม่สามารถสื่อสารกับคนอื่นได้นั่นเอง (ศรียา นิยมธรรม, 2538, น. 183)

การสอนภาษาให้แก่คนหูหนวกสามารถสื่อสารกับคนอื่นได้นั้น ทำได้โดยการจัดการศึกษาในระบบ คือการสอนในโรงเรียนโสตศึกษาหรือจัดให้เรียนร่วมกับคนปกติ นอกจากนี้ยังสามารถสร้างการเรียนรู้แก่คนหูหนวก ได้โดยการทำให้เกิดการเรียนรู้ตามอัธยาศัยจากการใช้สื่อต่างๆ ช่วยกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ วิธีการนี้ทำให้คนหูหนวก เกิดการเรียนรู้ด้วยการสมาธิ และสามารถกระทำได้อย่างสม่ำเสมอตามความต้องการ แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับแผนพัฒนาสื่อสารมวลชนเทคโนโลยีสารสนเทศและโทรคมนาคมเพื่อการพัฒนาคนและสังคม (พ.ศ. 2542 - 2551) ในหัวข้อยุทธศาสตร์การพัฒนาผู้ผลิตสื่อ ที่ระบุในข้อ 6. ไว้ว่า

“ส่งเสริมการสนับสนุนให้มีการผลิตและเผยแพร่สื่อในรูปแบบพิเศษสำหรับผู้ด้อยโอกาส โดยเฉพาะคนพิการ เพื่อความเท่าเทียมกันในการเข้าถึงสื่อประเภทต่างๆ” (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี, 2542, น. 50)

สื่อที่มีความเหมาะสมสำหรับกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างดี คือ สื่อภาพยนตร์ การที่ภาพยนตร์เป็นสื่อที่มีความเหมาะสมสำหรับสร้างการเรียนรู้แก่คนหูหนวกนั้น เนื่องจากภาพยนตร์เป็นสื่อที่สามารถก่อให้เกิดความรู้สึกได้ตอบจากคนดูภาพยนตร์จึงสามารถกระตุ้นความรู้สึกของคนดูแต่ละคนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ปิยกุล เลาว์ณยศิริ, 2543, น. 118.) ภาพยนตร์เป็นสื่อที่มีการนำเสนอทั้งในส่วนที่เป็นภาพและส่วนที่เป็นเสียงไปพร้อมๆ กัน (วรณีสำราญเวทย์, 2544, น. 27) นอกจากนี้ภาพยนตร์ยังสามารถสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้ชมได้เป็นอย่างดี ตามหลักการของเอ็ดการ์ เดล (Edgar Dale) ที่กล่าวถึงการศึกษาการเรียนรู้ของมนุษย์ว่า

“มนุษย์เรียนรู้ได้ดีขึ้นหากการเรียนรู้เกิดจากประสบการณ์รูปธรรม และการเรียนรู้นั้นจะน้อยลงหากการเรียนรู้เกิดจากประสบการณ์นามธรรม”

ทั้งนี้เนื่องจากภาพยนตร์มีลักษณะของความเป็นรูปธรรมสูงนั่นเอง (วรณีสำราญเวทย์, 2544, น. 75)

จากการศึกษาพฤติกรรมการใช้เวลาวันหยุดของคนหูหนวกในกรุงเทพมหานครของจิตประภา ศรีอ่อน และคณะ(2545) ในเอกสารการประชุมทางวิชาการด้านคนพิการ ครั้งที่ 2 ระหว่างวันที่ 26-27 สิงหาคม 2547 พบว่าคนหูหนวกทำกิจกรรมในวันหยุดนอกบ้านเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ เทียวห้างสรรพสินค้า พบเพื่อน เล่นกีฬา ดูภาพยนตร์ พบญาติ รับประทานอาหาร และเดินร่ำ โดยเพศชายทำกิจกรรมประเภทเล่นกีฬา พบเพื่อน เทียว

ห้างสรรพสินค้า และดูภาพยนตร์มากกว่าเพศหญิง และพบว่าภาพยนตร์ที่คนหูหนวกดูนั้นเป็นภาพยนตร์ต่างประเทศ (Foreign Film) เป็นส่วนมาก คือ พบว่ามีถึง ร้อยละ 88.8 (พนิต เงามาม, 2541, น. 79) และจากการศึกษาพบว่า คนหูหนวกชมภาพยนตร์ต่างประเทศเป็นจำนวนร้อยละ 100 (วรารวรรณ คงคล้าย, 2539, น. 62) ทั้งนี้ สันนิษฐานได้ว่าคนหูหนวกต้องการรับรู้เรื่องราวในภาพยนตร์จากคำบรรยายในภาพยนตร์ต่างประเทศ

เนื่องจากคนหูหนวกไม่สามารถฟังเสียงจากภาพยนตร์ได้ ดังนั้นจึงต้องปรับปรุงสื่อภาพยนตร์ให้มีความเหมาะสมกับการเรียนรู้ของคนหูหนวก ดังเช่นในประเทศสหรัฐอเมริกา ภาพยนตร์สำหรับคนหูหนวก จะมีคำบรรยายที่เป็นอักษรปรากฏซ้อนบนจอภาพยนตร์บริเวณด้านบนหรือล่างของกรอบภาพ เพื่อแสดงคำพูดสนทนาของตัวละคร พร้อมทั้งบรรยายเสียงที่มีความหมายอื่นๆ รวมถึงการบรรยายดนตรีด้วย คำบรรยายนี้เรียกว่า คำบรรยายเปิด (Open Caption) ซึ่งช่วยให้คนหูหนวก สามารถรับรู้เสียงต่างๆ ที่ปรากฏในภาพยนตร์ได้เช่นเดียวกับคนปกติ (Konigsberg, 1987, p. 274) นอกจากนี้ในสื่อวิทยุโทรทัศน์ยังซ้อนคำบรรยายบนจอโทรทัศน์ที่ต้องใช้เครื่องถอดรหัสแบบพิเศษสำหรับการรับชมของคนหูหนวก เรียกว่าคำบรรยายปิด (Closed Caption) (Konigsberg, 1987, p. 61) ระบบคำบรรยาย (Captioning Systems) สามารถทำให้ผู้ที่หูหนวกหรือผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถเข้าถึงรายการโทรทัศน์ได้จากข้อความในบทสนทนาที่เป็นรูปแบบของอักษรบรรยายที่บริเวณด้านล่างของจอโทรทัศน์ โดยมากจะมีน้อยกว่า 3 บรรทัด ซึ่งจะไม่เหมือนกับคำบรรยายในภาพยนตร์ต่างประเทศที่จะปรากฏให้เห็นเฉพาะคำพูดเท่านั้น (Lazzaro, 2001, pp. 50 -51)

ในประเทศไทยมีคำบรรยายเฉพาะภาพยนตร์ต่างประเทศสำหรับฉายในโรงภาพยนตร์หรือภาพยนตร์ต่างประเทศในรูปแบบของวัสดุสำหรับฉายประเภทอื่นๆ แต่ไม่มีคำบรรยายชนิดคำบรรยายเปิด (Open Caption) สำหรับคนหูหนวก นอกจากนี้ระบบแพร่ภาพจากสถานีวิทยุโทรทัศน์ในประเทศไทยก็ไม่มีคำบรรยายชนิด คำบรรยายปิด (Closed Caption) สำหรับคนหูหนวกด้วย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะระบบโทรทัศน์ของประเทศไทยเป็นระบบพอล (PAL) ซึ่งแตกต่างจากระบบ เอ็นทีเอสซี (NTSC) ที่ใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกา และจากการสำรวจไม่พบเครื่องรับโทรทัศน์ในระบบพอล (PAL) ที่มีวงจรถอดรหัสคำบรรยาย (เอกชัย สิลาร์ศรี และคณะ, 2539-2542, น. 2) จากสภาพดังกล่าวทำให้คนหูหนวก ไม่มีโอกาสรับรู้ภาพยนตร์ได้อย่างครบถ้วน

จากการศึกษาการใช้เทคโนโลยีเพื่อช่วยเด็กหูหนวกที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พบว่า การใช้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยาย และโทรทัศน์ที่มีคำบรรยายกับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอย่างเหมาะสม จะสามารถทำให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเหล่านั้นได้รับข้อมูล

ต่างๆ เพิ่มขึ้น (ศรียา นิยมธรรม, 2538, น. 410) ในประเทศสหรัฐอเมริกาได้นำภาพยนตร์มาใช้ฝึกอ่านริมฝีปาก (Speech Reading) ทำให้ผู้ชมที่เป็นคนหูหนวกมีโอกาสเรียนรู้ภาษาพูดจากการดูลักษณะการเคลื่อนไหวของริมฝีปากการพูดของผู้แสดง ควบคู่ไปกับการได้เรียนรู้สำนวนที่จะพูด ในสถานการณ์ต่างๆ จากภาพยนตร์ วิธีนี้ทำให้เขาสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์ที่เป็นจริงได้ด้วย (O'Neill, Joseph and Oyer, 1981, p. 87)

หากพิจารณาว่า ภาพยนตร์สามารถเป็นสื่อกลางที่ช่วยสร้างการเรียนรู้เพื่อการพัฒนา ก็เป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่งที่คนหูหนวกไม่สามารถรับรู้สารเพื่อการพัฒนาผ่านทางสื่อภาพยนตร์ได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ ถึงแม้ว่าภาพยนตร์จะเป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อผู้ชมมากเพียงใดก็ตาม ดังนั้น จึงควรมีคำบรรยายที่เหมาะสมกับคนหูหนวกเพื่อทำให้เกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น

คำบรรยายสามารถทำให้คนหูหนวก สามารถรับรู้เสียงที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์ได้ แต่เนื่องจากคนหูหนวกมีความเข้าใจการอ่านหนังสืออยู่ในระดับต่ำ สิ่งใดที่มีความหมายลึกซึ้งจะเข้าใจได้ยากมาก (พูนพิศ อมาตยกุล และคณะ, 2514, น. 19) ที่เป็นเช่นนี้เป็นเพราะมีความบกพร่องทางพัฒนาการทางภาษา ซึ่งศรียา นิยมธรรม และ ประภัศร นิยมธรรม กล่าวว่า

ในด้านการพัฒนาการทางภาษามักเหมาเอาว่าภาษาโดยปกติจะพัฒนาไปได้ก็โดยอาศัยการได้ยินในระยะ 3-6 ปีแรกของชีวิต ฉะนั้นถ้ามีความผิดปกติในส่วนของการได้ยินในระยะนี้ ก็จะส่งผลให้การพัฒนาการทางภาษาไม่อาจดำเนินไปถึงขั้นสมบูรณ์ได้ (ศรียา นิยมธรรม และ ประภัศร นิยมธรรม, ม.ป.ป., น. 87)

บอนนี ลิโทวิทซ์ (Bonnie Litowitz อ้างถึงใน ศรียา นิยมธรรม และ ประภัศร นิยมธรรม, น. 87) นักจิตวิทยาภาษาศาสตร์ (Psycholinguistics) พบว่า คนหูหนวกหรือผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะพัฒนาการประกอบรูปประโยคต่างจากคนปกติ ซึ่งการที่คนหูหนวกเรียนรู้ภาษาได้ล่าช้า ทำให้ขาดความรู้ด้านไวยากรณ์ จึงไม่อาจใช้ประโยคซับซ้อนได้ เช่นคนหูดี การศึกษาของไมเคิล บัสท์ (Myklebust, 1971 อ้างถึงใน ศรียา นิยมธรรม และ ประภัศร นิยมธรรม, ม.ป.ป., น. 105) ถึงการแสดงออกทางภาษาด้วยการนับจำนวนคำที่เขียนในช่วงเวลาที่กำหนดให้ พบว่าเด็กปกติจะเขียนเรื่องได้ยาวกว่าเด็กหูหนวกในทุกระดับอายุในประเทศไทยได้มีการทดลองในลักษณะเดียวกันนี้พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากโรงเรียนอนุบาลละอออุทิศใช้คำน้อยกว่าเด็กปกติ จากโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตรในทุกระดับอายุเช่นกัน

โคนาร์ท (Conard, 1979 อ้างถึงใน วิรัตน์ชัย ยงวณิชย์, 2535, น. 21) ได้กล่าวว่า คนปกติมักจะอ่านและแปลสัญลักษณ์ตัวอักษรที่เห็นเป็นเสียงภายใน (Inner Speed) คล้ายกับ

การอ่านออกเสียงแล้วจึงแปลความหมายของเสียงเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน แต่สำหรับคนหูหนวก หรือผู้บกพร่องทางการได้ยินนั้น ไม่มีการเกิดเสียงภายใน แต่จะใช้รหัสอื่นแทน ซึ่งเชื่อว่าเป็นลักษณะของคำมากกว่าเสียง ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าคนหูหนวกใช้การจำลักษณะของคำ แล้วจึงแปลความหมายมากกว่าเป็นการอ่านแบบคนปกติ ดังนั้น ความจำระยะสั้นของผู้บกพร่องทางการได้ยินหรือคนหูหนวก จึงเป็นสิ่งที่ควรนำมาพิจารณาด้วย

ความจำระยะสั้นเป็นกระบวนการทางสมองที่เก็บและใช้ข้อมูลในการปฏิบัติงานทางด้านการรู้คิด ความเข้าใจ การแก้ปัญหา และการเรียนรู้ เป็นความจำที่เกิดขึ้นในระยะเวลานั้นๆ และภายในไม่กี่วินาทีก็จะจางหายไป จากการศึกษาความจำระยะสั้นของเด็กปกติพบว่า ความสามารถเก็บรักษาข้อมูลไว้ได้ในเวลาเดียวกันนั้นมีประมาณ 5 - 7 หน่วย (ชลอง ทับศรี อ้างถึงในกรณิกา เผือกวิสุทธิ, 2547, น. 2) จากการศึกษาของสุจิตรา ดิถวิฒนานนท์ (2531) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ทางสายตากับความจำระยะสั้นเกี่ยวกับคำที่มีความหมายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าส่วนใหญ่สามารถจำคำได้จำนวน 5 คำ

มิลเลอร์ (Miller, 2002) ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถ ความจำระยะสั้น (short term memory - STM) ของภาษาแรก (Prelingual) ของคนหูหนวก กับ ความสามารถในการอ่าน (Reading) พบว่า นักเรียนปกติมีความสามารถของความจำระยะสั้นมากกว่านักเรียนหูหนวก ทั้ง 2 กลุ่ม จึงทำให้มีคะแนนความสามารถในการอ่านมากกว่า และการค้นพบนี้สอดคล้องกับข้อสรุปพื้นฐานที่ว่า นักเรียนหูหนวกอาจจะไม่สามารถเรียนรู้ภาษาได้ดีเท่ากับนักเรียนปกติ ดังนั้น ข้อมูลข่าวสารที่คนหูหนวกสามารถเข้าถึงได้ง่ายจึงมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของคนหูหนวก

จากเหตุผลที่กล่าวมาแล้วข้างต้น หากต้องการนำสื่อประเภทภาพยนตร์มาใช้ในการสร้างการเรียนรู้ให้กับคนหูหนวก จึงจำเป็นต้องปรับปรุงสื่อภาพยนตร์ให้คนหูหนวกสามารถเข้าถึงได้ด้วยการศึกษาคำบรรยายที่เหมาะสมสำหรับการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวก เพื่อนำผลจากการวิจัยไปใช้พัฒนาดำเนินการในสื่อภาพยนตร์ให้มีความเหมาะสมแก่คนหูหนวก เพื่อช่วยให้คนหูหนวกสามารถรับรู้ภาพยนตร์ได้ดีขึ้น อันจะนำไปสู่การสร้างการเรียนรู้ให้แก่คนหูหนวก เพื่อการปรับตัวให้สามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุขได้ในที่สุด

ปัญหานำวิจัย

1. คนหูหนวก สามารถรับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายสำหรับคนหูหนวกได้อย่างไร
2. คำบรรยายสำหรับคนหูหนวกในภาพยนตร์ควรเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาคำบรรยายที่มีผลต่อการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวก
2. เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวกจากภาพยนตร์ที่มีคำบรรยาย
ต้นแบบ 1 ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 และ ภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย

สมมติฐานการวิจัย

1. ภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายและภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายแตกต่างกันทำให้คนหูหนวกรับรู้ภาพยนตร์แตกต่างกัน
2. ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 ทำให้คนหูหนวกรับรู้ภาพยนตร์ดีกว่าภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย
3. ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ทำให้คนหูหนวกรับรู้ภาพยนตร์ดีกว่าภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย
4. ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ทำให้คนหูหนวกรับรู้ภาพยนตร์ดีกว่าภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1
5. นักศึกษาหูหนวกระดับอุดมศึกษารับรู้ภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายดีกว่านักศึกษาหูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
6. นักศึกษาหูหนวกระดับอุดมศึกษารับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 ดีกว่านักศึกษาหูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
7. นักศึกษาหูหนวกระดับอุดมศึกษารับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ดีกว่านักศึกษาหูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ขอบเขตการศึกษา

“การศึกษาคำบรรยายที่เหมาะสมสำหรับการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวก” เป็นการศึกษาการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวก จากภาพยนตร์ที่มีคำบรรยาย โดยการศึกษา กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาหูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษา ห้วยมาเหม จ.กรุงเทพมหานคร และนักศึกษาหูหนวกระดับอุดมศึกษา วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล จ.นครปฐม โดยเก็บรวบรวมข้อมูลในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2548 – มีนาคม พ.ศ. 2549

นิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้อง

คนหูหนวก หมายถึง ผู้ที่ไม่สามารถได้ยินเสียงเช่นคนปกติ เป็นผู้สูญเสียการได้ยิน มากๆ ไม่ได้ยินเสียงแม้แต่เสียงในระดับความดัง 90 เดซิเบลขึ้นไป เป็นนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอุดมศึกษา

การรับรู้ภาพยนตร์ หมายถึง ความสามารถลำดับเรื่องราวได้ บอกบุคลิกของ ตัวละครได้ บอกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์ได้

คำบรรยายต้นแบบ 1 หมายถึง อักษรที่ซ้อนบนจอภาพบริเวณด้านบนหรือล่างของ กรอบภาพเพื่อบรรยายเสียงในภาพยนตร์ที่ช่วยคนหูหนวก สามารถทราบเสียงสนทนาของ ตัวละครอย่างครบถ้วนทุกคำพูด เสียงการบรรยายอย่างครบถ้วนทุกคำพูด เสียงประกอบ รวมถึง เสียงดนตรี

คำบรรยายต้นแบบ 2 หมายถึง คำบรรยายที่มีลักษณะเหมือนกับคำบรรยาย ต้นแบบ 1 แต่ออกแบบให้เหมาะสมต่อการอ่านของคนหูหนวกมากขึ้น กำหนดจำนวนคำในแต่ละ บรรทัดให้มีจำนวน 5 – 6 คำ ซึ่งการลดทอนประโยคให้สั้นลง จะต้องคงความหมายของประโยค เดิมไว้ ใช้ตัวอักษรแบบมีหัวมีความสูงไม่น้อยกว่า 0.5 นิ้ว การปรากฏคำบรรยายจะต้องมีระยะเวลาไม่น้อยกว่า 2 วินาทีครึ่ง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางการพัฒนาคำบรรยายในสื่อภาพยนตร์ให้เหมาะสมกับการรับรู้ของคนหูหนวก
2. เพื่อเป็นพื้นฐานการศึกษารับรู้ของคนหูหนวก ที่มีต่อสื่อประเภทภาพยนตร์หรือสื่อภาพและเสียงประเภทอื่นต่อไป